

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑ ΜΥΣΣΕ

ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΙΑ

(Ο γλυκύτερος ποιητής των «Νυκτών» δεν έγραψε μονάχα στίχους, αλλά και πεζά. Ένα απ' αυτά είχε και το θαυμάσιο διήγημα που προσφέρουμε σήμερα στους αναγνώστες μας, βεβαίον ότι θα τους γοητεύσει).

Σε μία Γερμανική πόλη ζούσαν κάποτε δύο αδέρφια, ο Έρρικος και ο Τριστάνος. Κάθε βράδυ σχεδόν συνήθιζαν να πηγαίνουν στο σπίτι ενός γέροντος χριστιανού, που τον έλεγαν Έρμαν, Ο γέροντος αυτού τους δέχονταν στην κίμαρά του καθισμένοι κοντά στη φωτιά και χαμνώντας την πύρα του. Αν και τα δύο αδέρφια ήταν από φτωχοί τους λόγους κι ο χριστιανός πάλι δεν αγαπούσε και τόσο τη φτώχεια, όστόσο κωνέντιζαν φίλοι κι αγαπώντοσαν παραπολύ. Ο πωρος περνούσε τη νύχτα έξω απ' το σπίτι του Έρμαν, δάδλεπε πάντα μέσα απ' τα τζάμια του παραθυριού τα κεφάλια των τριών φίλων γύρω από μία λάμπα, μπροστά σ' ένα δοχείο γεμάτο μεθύρα τις περισσότερες φορές. Μία βραδιά ο Έρμαν την ώρα που έπιγαν να τον έπισκεφθούν, όπως πάντα, τα δύο αδέρφια, φωνάζαν έξαιρνετικά χαρούμενος.

— Τι τρέχει; τον έρωτησαν τότε. Στο πρόσωπό σου λάμπει ή χαρά.

Παιδιά μου, τους αποκρίθηκε ο χριστιανός, αύριο βγαίνει ή κόρη μου από το μοναστήρι, όπου την έζηα βάλει για να μάθι γράμματα, κι έγω μία τετοια χαρά, φίλοι μου, καλοί μου γείτονες, που υποχρετώ ν' ανέθω απάνω στο τραπέζι και να χορεύω.

Τον Έρμαν, τον ήλι παρουσιάζει μία γορη αδερφή του, πολύ πλούσια και θύρασα, να βάλι την κόρη του σι μοναστήρι. Αύριο δίστασε σην άρχη, να κατόπιν δέχτηκε, αν και κατά βάθος λιπόταν που θ' άποχωριζόταν την κόρη του.

Θα την ίδιτε, παιδιά μου, κ' αυτές, θα την ίδιτε! φώναξε τώρα στα δύο αδέρφια. Α, πως ήθελα νάταν έδω να τη φιλούσα στα μάγουλά.

Έτσι τα δύο αδέρφια θα δεινούσαν την άλλη βραδιά με το γέρο χριστιανό και με την κόρη του. Πραγματικά το άλλο βράδυ, φώρεσαν να γοητνα τους ρούχα, και πόλτε έγειρε ο ήλιως, τράβηξαν για το σπίτι του φίλου τους. Εκεί κάθισαν στο τραπέζι, όπου βρισκόταν μία μουσική καλά σφραγισμένη.

Στα δεινού βρισχταν κ' ή κόρη του χριστιανού, δειλή και συμπαριμένη, με τα μάτια χαμηλωμένα και το στόμα σφραλιστό. Μολαταύτα το δεινού, κ' έλεγε τις προσάβητες του χριστιανού, ήταν πολύ σιωπηλό. Έτσι έχασε κι αυτός την πρώτη του εύθυμία και περιφρίστηκε να χαμογελάη με στοργή στην κόρη του. Τα δύο αδέρφια δειχόνταν φροχά κι ούτε λέξε δεν άλλαξαν ανάμετα τους. Κι όταν ακόμα γούρσαν στο σπίτι τους, έπεσαν να κοιμηθούν, χωρίς να βγάλουν μιλιά, αν και ως τότε συνήθιζαν να κωνέντιάζουν για τις διάφορες δουλειές της ημέρας, ως το μεσάνυχτα κάποτε.

Τα δύο αδέρφια αγαπώντοσαν πολύ. Παντού πηγαίνανε μαζί, στον περπάτο, στα παιχνίδια, στο κνήγη. Ήταν λοιπόν πολύ περνερο το πως έδεινη τη βραδιά μήτε μια ματιά δεν άλλαξαν. Το κέρομο τους ελξε στενοχωρησμένη πολύ το γέρο φίλο τους. Όλη τη νύχτα με άνορσαν να κοιμηθούν, αλλά σφραγογούσαν στα κρεβάτια τους κι άνασταναζόν. Ήταν φανερό πως κι οι δύο τους ελξαν αγαπήσει ή Βιλεχμίνη, την κόρη του χριστιανού.

Μία βραδιά πέρας από τότε κ' οητε μια φορά τα δύο αδέρφια δεν έφαξαν ο ένας του άλλου του χέρι. Καθένας ήταν σκωμμένος στη δουλειά του και ασύπανε.

— Δέ μου έλπε, πατέρα, ρώτησε μία μέρα το γέρο Έρμαν ή κόρη του, πως τα δύο αδέρφια θα τα βλέπουμε στο σπίτι μας κάθε βράδυ;

— Ναι, αποκρίθηκε ο χριστιανός, μία τόφρα έχουν όχτώ μέρες νάρθουν να μάς ίδου κι αυτό ού παραμένει πολύ.

— Μήπως έφνα έγω αίτια να μην πατούν έδω πέρα; ρώτησε έκείνη άπονήγεται.

Ο γέροντος άκούοντας αυτά τα λόγια, άγκάλιασε την κόρη του κ' έβρινε πολλήν ώρα σάλλογομενος.

— Κόρη μου, κόρη μου, φώναξε στο τέλος φιλόνας με τα μαρμαμένα του χείλη το δροσερό μέτωπο της θυγατέρας του. Οι κα-

λόγεροι σ' έμαθαν δίχως άλλο να μουσέ τον έρωτα, αλλά σέ δασκάλεψαν και πως να του άγτιστέκσαι; Κοπέλλα μου, πρόσεξε... Άξου τί σου λέει ο γέρο πατέρας σου. Πολύ γρήγορα θα έρωτοχτυπηθής.

Η Βιλεχμίνη κούνησε το κεφάλι της χαμογελώοντας, αντί να του άπαντήση.

— Το χαμόγελό σου ελνε γλυκό σαν μέλι. Άμποτε να μη γίνη ποτέ μικρό σαν δάκρυ, της ελπε ο πατέρας της.

— Άχ! πατέρα, είμαι λοιπόν τόσο άπορη, ώστε να γίνω δστυ χριστιανή μία μέρα έξ αίτιας της άγάτης;

Αύτη τη στιγμή παρουσιάζτηκαν μπροστά της τα δύο αδέρφια. Μόλις τους ελδε ή κόρη, άποσύρθηκε σερνά και τους άφησε μόνους. Τότε ένας απ' τους δύο άδερφους ελπε στο χριστιανό:

— Είδομε την κόρη σου, Έρμαν, και χάσαμε κι οι δύο τον έρωτα και την ήσυχία μας. Πές μας το καθαρά, θέλεις τον έρωτα ή τον γαμπρό σου; Αν ναι, ρώτησε την κόρη σου ποιος της άρεσει καλύτερα κ' άποιος κ' αν ελνε αυτός, θα την πάη γυναίκα του. Αιτούν τι άποφασίζεις;

Ο χριστιανός τους έφαίξε τα χέρια και τους ελπε:

— Σας ζητώ προθέσρια τρεις μέρες για να σκεφτώ.

— Κάμε όπως θές, του άποκρίθησαν έκείνοι. Μη μας άφήσεις όπότσο, να προμεινουμε πολύ, γιατί την αγαπούμε όσο δε φαντά ζεσαι.

Την άλλη μέρα ο γέρο Έρμαν έστειλε στ' αδέρφια το ακόλουθο γράμμα:

«Η κόρη μου σς ελδε και τους δύο. Με μεγάλη δυσκολία κατώρθωσα να την κάμω να μου άνοιξη την καρδιά της. Μούπε λοιπόν πως αγαπάει τον Τριστάνο σαν άντρα της και τον Έρρικο σαν αδελφό της. Σας περιμένω σπεί για να σας σκεψώ στην άγκαλιά μου».

Έσχάσαμε να είπομε πως τα δύο αδέρφια ελγαν από πριν συμφωνήσει ανάμεταξό τους ότι, δταν θα προτιμηθί ο ένας τους απ' την κόρη, ο άλλος θα φύγη για πάντα. Όταν όμως ο Έρρικος πήρε στα χέρια του το γράμμα του χριστιανού και ελδε πως ή κόρη αγαπούσε τον Τριστάνο, δέν μπορούσε να το διαδίστη ως το τέλος. Το πέταξε άπάνω κ' ένα τραπέζι και γλωμός σαν το θύλακι, έπεσε κάτω!

Όπότσο έξακολουθούσαν ακόμα να ζούν οι δύο μαζί άμονικά σαν πρώτα. Κάθε βράδυ πήγαζαν στο σπίτι του χριστιανού, όπου ο εύτυχισμένος άδερφός του, ενώ ο Έρρικος προσπαθούσε να φανή ήσυχος όσο μπορούσε.

Μία μέρα που τα δύο αδέρφια ελγανε βγή για κνήγη, σταμτίσαν σ' ένα άνοχτο μέρος. Κουρασμένοι άπως ήσαν απ' το περπάτημα, έξαόθησαν άπάνω στα χορτάρα.

— Τριστάνε, ελπε άξαφνα ο Έρρικος, άρεχτόν καρπό σου τόκρυφα, αλλά δέν μπορώ να το φυλάξω περισσότερο μέσα μου. Μοι ελνε άδύνατο να σ' άφήσω να πάης γυναίκα σου την κόρη του χριστιανού.

— Άδερφέ μου, αποκρίθηκε ο Τριστάνος, έτσι κρυάτις τις υποσχέσις σου;

— Το έξω πως αυτό δέν ελνε σωστό, αλλά βλέπεις που έγω καταντήσι. Είμαι σαν το έτοιμόθάνατο. Το λίγο αίμα που έχω στις φλέβες με καιει σια φωτιά!...

— Και νομίζεις ότι δεν πικραίνωμια έγω βλέποντας σε σ' αυτήν την κατάσταση; Άλλοίμονο! Όλα τα καταλαβαίνω. Βρίσκεις κανένα γαμπρό για τη θυγατέρα μας, άδερφέ μου;...

— Όχι. Ήθελα όμως να σ' παρακαλώ για ένα πράγμα, άδερφέ μου. Να μην τη στεφανώθης πριν πεθάνω.

— Πριν πεθάνω; φώναξε ο άλλος.

— Ναι, άδερφώ μου, γιατί πρέπει να πεθάνω. Σ' έξοχαζω να μου δώσης το λόγο σου.

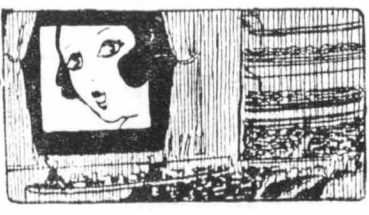
— Όχι, αδέρφια μου, δέν θέλω να πεθάνω άς άπελευσία. Θέλεις να σου ελτώ γιατί που μου παγώνει την καρδιά μόλις το σάλλογοστό;

Και λέγοντας αυτά ο Τριστάνος ελδε τη γλωμάδα του θανάτου να άπλώνεται μια χείλη του άδερφού του.

— Αγαπημένε μου Έρρικε, του έλπε, αντί να σ' άφήσω να πεθάνης, προτιμώ ν' άφήσω

Ο γέρος άγκάλιασε την κόρη του...

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ ΚΙ' ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

'Ο Λαονδοβίκος 14ος συνήθιζε να λέη ότι, όσάκις διαφύζε κάποιον σε μια θύει, δημοφροσύνη έννενηντα έννά διασφαρισμένους και έννα άγαστό 1...

'Η δούκισσα τής 'Ορλεάνης, νύφη τού βασιλέως τής Γαλλίας, δταν προτοπήγει στη Γαλλία, θέλησε έννα φεγγαρόλουστο βράδυ να ζάμη έννα περίπατο στον κήπο τών Βερσαλλιών.

'Ο σκοπός όμως πού έφύλαγε στην πόρτα τού κήπου τήν έντοδίση να περάση.

— Άφισέ με να περάσω, καλέ μου άνδρα, τού έλεε ή δούκισσα. Είμαι ή γυναίκα τού αδελφού τού βασιλέως!

— Μπα! έλεε με έκκληση ή στρατιώτης. 'Όστε ό βασιλεύς έχει αδελφό;

— Πώς! τού έλεε τότε κατάληκρη ή δούκισσα τής 'Ορλεάνης. Δέν τό ξέρεις αυτό; Πόσον καυό έχεις πού ύπηρετείς τόν βασιλεύ;

— Τριάντα χρόνια!

— Δέν μπορεί λοιπόν ν' άγώσθι ότι ό βασιλεύς έχει αδελφό, αφού ζάθε φορά πού περνάει από τήν σκοπιά σου είσαι αναγκασμένος να τού παρουσιάζεις όλα!

— Ναί, άπαντες ό γρημάκι στρατιώτης. 'Η αλήθεια ένν ότι δταν άκούω να χτυπούν τού τρυπάνι, τρέχω αστά άπλα... Δέν ζήτησα όμως ποτέ να μάθω για ποιόν γίνεται όλα αυτά τού γυροαποφύ, και ένν ό βασιλεύς είχε αδελφούς ή παιδιά... Τι ν' ένδιαφέρει έννο 1...

'Ο ποιητής Κοριτσιάνω έφραξε μεγάλη αδυναμία στό σκελί. 'Όσα τήχανε να συνινηση στον δρόμο του, τά έμάζεψε και τά κοβαλούσε μαζί του. Είτε ήσαν άμφορα, είτε άσχημα, είτε καθαρά, είτε βρώμικα, τά φέρονε σπύτι του, με τήν ίδια πάντα στοργή. Έννοοσε όμως να τά καθαίρει και διάφορα γυναικία. 'Όταν ζενόνα από τά σκελί του είχε μαζήσει άτ τόν δρόμο δέν μπορούσε να μάθι τά γυναικίσια από τα δούσε, τό έπαρνε κάτω άπό τήν μαδιά του και σήχανε και τό έγκατέλειπε στην ίδια γωνία τού έρμού άτ' ότου τό είχε πάρει!...

Παύλ περιήγους ζωοφίλος άθήνας...

την κόρη για σένα. Έγώ θά φύγω, θά πάω στην Άμερική.

— Να τήν πάρω! φώναζε ή 'Ερρίκος. Μήπως μπορείς να μου χαρίσης μαζί μ' ατή και τόν θροά τής; Γι' αυτό πρέπει έννα άτ' τούς δύο μας να πεθάνη, έλεε σε λίγο με άγρια φωνή. Και τό τρυάνο χέρι του άγγισε τη λαβή τού μαχαριού του.

— Ναί, άποκόθηκε ό Τριστάνας. 'Άς γίνη έτσι...

Σηρωθήκαν ν' οι δύο μηχανικά. 'Εβγάλαν τού μαχαίρια τους και χιμήξαν ό ένας άπάνω στον άλλον. 'Ηξεραν όμως να προφυλάσσονται καλά, γιατί ν' οι δύο τους συνήθιζαν να γυμνάζονται στην άλασσα. Μία ώρα όλόκληρη χτυπόντουσαν. Κάποιον-κάποιον, έξηγτημένω από τήν κοίραση, άναπνόνταν για λίγο, ένν τό αίμα έφραξε κατακόκκινο άτ' τις άνοιχτές πληγές τους.

Σέ μία στιγμή άκουσαν τόν ήχο μιας κελάνης και σταμάτησαν. 'Ο ήλιος έφραξε στη δάση του ν' οι τελευταίες άχτίδες του γλιστρούσαν μέσα από τά φύλλα. 'Απάνω στό χώμα τό σκελισμένο με έφρά φύλλα, τά χορτάκια λήγαν από τήν αέρα και τά ποτλια χαριτοούσαν τη νόγτα με τό κελάδημά τους.

'Ο Τριστάνας γύρισε τό κεφάλι του άμφο τήν κοιλάδα τού κειπνακού τής πόλης πού διαγραφόνταν ένδεσά μέσα στην όμίχλη... Στριγκνιμένος τότε προχώρησε έννα βήμα προς τόν αδερφό του και τού άπέσωσε τό χέρι. Τήν ίδια στιγμή τόν έπιασε μία θανάσιμη κοίραση, άκούμπησε άπάνω σ' έννα δέντρο, ή πλάτες του γλιστρούσαν στό ροζάικο χορμό ν' έπρεσε κάτω.

'Ο 'Ερρίκος παρακολούθησε με φρίκη τόν αδερφό του πού κέθάβλε τις τελευταίες τού προστάσεις για να συγκαταθιή στη ζωή. Θέλησε να πάη να τόν σπρώξει, μή ούτε κ' αυτός μπορούσε τώρα να σάλλει. Καταματωμένος κ' έλεεινός έτριγκλιζε σάν μεθυσμένος.

'Εκείνη τή στιγμή, από τό βάθος τής κοιλάδας, μέσ' στό σούροισο, μία σκού φάνηκε να τρέχει προς τό μέρος τους. 'Επείρασε τό λόγο κ' ό δταν πλησίασε τά δύο πληγωμένα άδέρφια, ξεχώρισαν τή μητέρα τους. Ναί, ήταν ή ίδια ή μάνα τους... 'Επείρασε ζωντά τους λαγαρισμένη. Και τή στιγμή πού βρισκόταν λίγα βήματα μακριά τους, ή 'Ερρίκος, πού ήμενε ακόμα δοθός, μετακινήθηκε, με μεγάλο πόνο, από τή θεί του κ' έπεσε στην άγκαλιά τού αδερφού του, πού κοίτονταν έαπλωμένος κάτω. Κ' έτσι, βουτηγμένοι στά αίματα και στό δάκρυα, ξεφύχσαν ν' οι δύο με τό άγκαλιασμένοι σφιχτά!...

ΑΛΦΡΕ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ Θ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

'Ο Δεληγιάννης άρραβωνιασμένος. Γιατί διέλυσε τόν άρραβών. Σιωπή και μυστηριόν. 'Επί τέλους ήμίλει. Δέν ε χει τό θάρρος να παντρευτή. Τα... βάρη τού γαμου. 'Η άπεραντή μήμημ τού Δεληγιάννη. Το σύμβολο τού Δεληγιαννικού Κόμματος. Το κερδέν. Πιτσιρίκος, ή ψήφος τού μέλλοντος, κλπ.

'Ο Δεληγιάννης έπείρασε κάποιον καυό τη ζωή τού άρραβωνιασμένου. 'Όχι παρση τότε τά σκελίνα και ήταν έννα τέλειος άντρας, ζάτος άδύνατος, λάβαινε δέ πάντα μέρος σ' είνθους σιναναστροφές και διασκεδάσεις. 'Όταν έτυχανε όμως να τού ρωτήσουν για τό λόγο τής διαλύσεως τού άρραβώνος του, τήρασε έπιμονή σιγή. Κάποτε ήκουε σε μία έκδρομή πού έκαμε μαζί με άλλους φίλους του και με μεσοές κινήσει στην 'Ομιλία, έλάμω στο γλέντι, έκαμε πρόταση έπύ τού γάμου, σινανατόντας στους άγάθους... να παντρευτούν.

— Έπίς όμως γιατί δέν παντρευτήκατε, ζάφης πρόεδρε; τόν έρωτήσε έξάνα ζάποιος καυό τής συντροφιάς.

— Θέλετε να τό μάθετε; άπάντησε ή Δεληγιάννης. 'Ημων ζάποιον άρραβωνιασμένος από καυό, όσο πλησίαζε όμως τ, άφισαίον ήμων τού γάμου, τόσο έγανα τό θάρρος μου.

— Υπήρχε κανείς ίσχυαίρος λόγος;

— Κανένας άπόλύτος. Με δισκόλευε μόνον τό ότι ή μέλλουσα σύζυγός μου ήταν άμπετα είταφής. Ένώ έγώ ήμων ισχυνάτος. Αυτό ήταν μυσάα μου μ' έννε ν' ήμυθάλλω άν θα μπορούσα να βαστάξω τά... βάρη τού γάμου! Και όπως βλέπετε διέλυσα τόν άρραβώνα κ' έμεινα άναπάντητος.

Έίνε γρησόντες έπίσης ότι ή Δεληγιάννης στη νεανική του ήλικία, άποτε τού δούσαν είκαρία, έγραφε στίχους και διάβαζε ποιήσι. Τό είδος τής ποιησεως πού προτιμούσε ήταν ή σαύρα και έννε βέβαια ότι έχει γράψει σαύρα ποιήματα. Δυστυχώς όμως δέν μας έμεινε κανένα δείγμα τής ποιησεως τού άειμνηστου ποιητικού ύπου έπειδή τό έσημάνισε ό ίδιος πού τό θανάτου του.

'Ο Δεληγιάννης είχε άπείρατο νηπιονικό και ήταν πάντα έτοιμος να δώσει ζάθε είδους τάφο κρηός.

'Όταν τόν έπεσοζήθη ζάποτε ή νεαρός γάμος έννα ζάπορ φίλος του, ή Δεληγιάννης άφρασε για τού καλή για τόν πατέρα του, άναφύοντας μάλιστα άφισαίνες λεπτοκρηίες άτ' τη ζωή του, τις άκούσε όπτι τό παιδί του δέν έγνωρίζει.

Ακούω, ζάφης πρόεδρε, τού έλεε ό νεός, πώς ύπηρετείς να θυμάστε για τόν πατέρα μου τόσα πράγματα.

— Μην παρξενεύεστε σ' αυτό, φίλε μου, τού άποκρίθηκε ή Δεληγιάννης. 'Ο πατέρας σας ήταν φίλος μου και σας βεβαίωσα πώς κ' έπίς άν σινέθανε να είσαστε φίλος τού πατέρα σας κ' όχι γιας του, θα θυμόσαστε τό ζαθετί, όπως κ' έγώ πού σας τό διηγούμαι τώρα.

'Ο Δεληγιάννης ως σύμβολο τού Κόμματος του είχε τό περίφημο ζωδόν, τού όποιον τόν άρραβών έθισσε κάποτε ή ίδιος ως έξής:

— Κορδόνι έστίν ή διά γυμνοπονηρικό προήόντος παρτάσιος τού άξιόματος «Έν τή ένόσει ή ισχύς!»

Πώς έπεσοζήθη όμως τό όνομα αυτό;

Άγεται ότι σε κάποιον λόγο πού έφραξε στους διαδηλωτάς τήν παρμονή τών έλεγών άτ' τό σπύτι του τής όδου Ζήνωνος, τέλειωσε μ' αυτόν τόν τρόπο:

— Πρέπει να ψηφίσετε τό συνδυασμό μας «εκορδόνι», όπως λένε.

Σχετικός μάλιστα διηγούνται και τό έξής χαριτωμένο ανέκδοτο:

Σέ κάποια έλεγική άνωμομοποία, έννα πιτσιρίκος δέκα χρονών ζατιρωθεσε να τρηπόση μέσα στην αίθουσα, όταν ή Δεληγιάννης μ λούσε με τούς φίλους του και να γράσει ίσως τό γρησο πολιτικό.

'Ο Δεληγιάννης βλέποντάς τον, διέκοψε τή συνομιλία και τόν έρωτήσε πρσίρατος:

— Τι ζήπας έδώ μέσα, φίλε μου;

'Ο μακρός στην άρχή τάχασε, δέν άγνησε όμως να σινέλλη και να τό βάλη στα πόδια φωνάζοντας ανσχύοντος:

— Κορδόνιαρος!

Κι ή Δεληγιάννης γρηίζοντας προς τούς φίλους του τούς έλεε γυμνογέλοντας θριαμβειστικά:

— Τόν βλέπετε; 'Όρίστε έννα ψήφος τού μέλλοντος!